

În acest spectacol, anul patru al secției române a dovedit acel grad de disponibilitate profesională pe care îl presupune condiția de viitor absolvent: aptitudinea de a transforma sarcinile de joc în imagini scenice coerente, deci capacitatea de a gândi și de a simți teatral adevărul unui excelent text literar.

— SECȚIA MAGHIARĂ

CREDULUS ȘI IULIA

de Balassi Bálint

Scrisă în anul 1589, prelucrarea lui Balassi Bálint (important poet al Renașterii ungare) după pastorala italianului Cristoforo Castelleti, descoperită acum un sfert de secol într-o bibliotecă din Viena, prilejuiște, în anul 1983, studenților de la secția maghiară, sub îndrumarea profesorului Gergely Géza, un spectacol-exercițiu pe temă dată: exprimarea, prin mijloace acceptate de spectatorul contemporan, a unui sentiment etern, formulat într-un limbaj apărținător unei convenții nu doar învechite, ci și uitate. Transpunerea este făcută cu fantezie și voie, dintr-o perspectivă cultă, cu scopul pedagogic de a etala modul în care studenții alternează mijloacele de expresie, capacitatea lor de a se identifica și aptitudinea lor de a comenta conflictul, expresivitatea diverselor modalități comice.

În decorul semnat de Kemény Árpád și care are ca element central un fel de pom al cunoașterii, în același timp altar al iubirilor veșnice și al tingerilor provizorii, antecedentele „dramei” sînt înfățișate de marionete minuite la vedere de interpreții îmbrăcați în hainele zilei de azi. Intrarea în prezentul acțiunii se face cu ajutorul trecutului, prin elemente de costum (Papp Judith), care trimit la imaginea convențională a Evului Mediu. Această imagine este însușită și apoi ironizată de grupul de interpreți, prin mișcare, dans și cîntec, prin obiecte de recuzită modernă, actorii izbutind să organizeze acest material divers în slujba ideii că există totuși sentimente de care nu poți rîde nepedepsit. Salat Lehal (Credulus-Thirsis) și Rekita Rozalia (Julia-Angelica) interpretează cuplul central al îndrăgostiților, găsind cu exactitate limita care separă naivitatea de candoare: exploziile pasionale nu sînt declamate cu emfază, ci doar citate cu simpatie. În rolul nestatornicului Silvanus, Ander Zoltán explică imaturitatea personajului printr-o siguranță timpă foarte comică, iar Lőrincz Ágnes — Galathea, ibovnica părăsită — are, și în cele mai jalnice mo-

mente, certitudinea victoriei finale. Un rol important în structura spectacolului îl are cuplul comic — Molnár Julia (codoașa Brisseida) și Körösi Csaba (păstorul Dennis); ei comentează acțiunea, intervin în desfășurarea conflictului, se adresează direct spectatorilor, joacă starea umilă a personajelor și condiția superioară a înțelepciunii conferite de distanțarea în timp pe care și-o asumă.

De obicei, asemenea spectacole amuză și incită. Așa se întâmplă și acum. Ca întotdeauna, însă, anumite soluții ale contemporaneizării par, poate că și sînt, discutabile: ceea ce se înțelege din jocul actorilor, din caracteristicile intrinseci ale spectacolului, se repetă, de dragul unui haz primar, prin efecte exterioare. Ca întotdeauna în asemenea spectacole, contribuțiile individuale se valorizează prin adecvarea la întreg. Echipa pe care am văzut-o a făcut dovada cunoașterii uneia dintre legile fundamentale ale teatrului: crearea unui sistem de relații în care spectatorul să caute semnificații și să găsească bucurii.

Magdalena BOIANGIU

POST SCRIPTUM

Aceste două spectacole, la care s-a adăugat Mobilă și durere de Teodor Mazlu (vezi revista „Teatrul” nr. 2/1983), au fost prezentate într-o microstagion — parte a schimbului de experiență realizat între institutele de teatru din București și din Tirgu Mureș, la sfîrșitul lunii martie. Însoțiți de profesorii lor, au venit la București toți studenții Institutului de teatru „Szentgyörgyi István”; ei au participat la cursurile colegilor lor din București, au văzut producțiile de la „Casandra” și cele mai importante spectacole ale stagiunii din Capitală. Excelente gazde, bucureștenii au izbutit să satisfacă aproape integral curiozitatea unor oaspeți care doreau să afle într-o săptămîină totul. Studenții s-au cunoscut, au discutat, s-au împrietenit. Simpozionul care a încheiat acest schimb de experiență — „Valențe educative ale repertoriului original în învățămîntul artistic” —, condus cu prietenească autoritate de prof. univ. Ion Toboșaru, a permis cadrelor didactice și studenților din ambele institute să expună rezultatele unor experiențe personale, să confrunte premisele teoretice cu întimplările practicii, să ofere argumente valabile pentru promovarea consecventă, fără compromisuri, a valorii. Experiență pe care o trăiește fiecare pe cont propriu.